

азартної гри від парі полягає в тому, що гра передбачає угоду про виграш, результат якого залежить від обставин, на настання яких сторони мають можливість вчинити вплив.

Парі ґрунтується на угоді про виграш, результат якого залежить від обставини, щодо якої невідомо, настане вона чи ні. Отже, відмінність гри від парі полягає в тому, що, на відміну від парі, при гри сторони можуть впливати на її результат.

На зобов'язання з гри поширюється загальні положення про правочин і договір про надання послуг, якщо інше не передбачено законом.

Найбільш поширеними видам азартних ігор виступають бінго, циліндричні ігри (рулетка), гра в карти та кості, тоталізатор.

Виявлення правової природи парі в букмекерських конторах залежить від характеру співвідношення поняття букмекерства з тоталізатором. Законодавець об'єднує два різних види зобов'язань (результат яких певною мірою залежить як від випадку, так і від обізнаності гравця в тих подіях, на які він робить ставки). Крім того, звертаю увагу не те, що букмекерська контора є юридичною особою, яка спеціалізується на укладанні парі, щодо якого заздалегідь визначають суму можливого виграшу, виходячи із суми зароблених гравцем ставок згідно з коефіцієнтами на відповідні події, які встановлює букмекерська контора.

Отже, договір парі в букмекерській конторі є одним із традиційних видів зобов'язань азартного ризику. Парі полягає у взаємній обіцянці майнового надання (виплати призу) під умову зіткнення протилежних думок сторін спору та його вирішення взаємовиключним підкріпленням своїх думок так, що в результаті лише одна сторона виграє, а інша програє. Існуюча на сьогоднішній день заборона азартних ігор не сприяє вирішенню існуючих правових проблем, викликаних невизначеністю поняття, цивільно-правової суті договору гри та парі.

Одержано 16.04.2019

УДК 347.4

Вікторія Євгенівна БОНДАРЕНКО,

курсант групи Ф1-202 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Євко В. Ю.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИЗНАННЯ НЕДІЙСНИМ ПРАВОЧИНУ З МАЙНОМ, ЩО Є ОБ'ЄКТОМ ПРАВА СПІЛЬНОЇ СУМІСНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ

ВССУ разом із судом апеляційної інстанції вдалися до чергового тлумачення ст. 65 Сімейного кодексу України (далі – СК України).

Як вбачається з обставин справи, жінка отримала споживчий кредит в сумі 1 300 000, 00 доларів США, а чоловік не був обізнаний і звернувся до

суду із позовом про визнання договору споживчого кредиту недійсним на підставі ч. 3 ст. 65 СК України, відповідно до якої для укладення одним із подружжя договорів, які потребують нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, а також договорів стосовно цінного майна, згода другого з подружжя має бути подана письмово. Згода на укладення договору, який потребує нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, має бути нотаріально засвідчена. Кредит забезпечувався майновою порукою третіх осіб. У матеріалах справи відсутня письмова згода чоловіка на укладання жінкою такого договору, та усіх додаткових угод до нього.

Чоловік обґрунтовує позов відсутністю своєї згоди на розпорядження коштами та згоди на виплату процентів за користування цими коштами, які на його думку є об'єктом спільної сумісної власності. Зважаючи на суму споживчого кредиту чоловік також вважає, що кредитний договір виходить за межі дрібного побутового і суд має застосувати ч. 2 ст. 65 СК України, у якій наголошується, що при укладенні договорів одним із подружжя вважається, що він діє за згодою другого з подружжя. Дружина, чоловік має право на звернення до суду з позовом про визнання договору недійсним як такого, що укладений другим із подружжя без її, його згоди, якщо цей договір виходить за межі дрібного побутового.

Суд першої інстанції задовольнив позов, суд апеляційної інстанції скасував рішення суду першої інстанції і відмовив у задоволенні позову. ВССУ прийшов до висновку, що доводи викладені у касаційній скарзі не викликають необхідності перевірки матеріалів справи і відмовив у відкритті касаційного провадження.

В своєму рішенні ВССУ зазначив, що положення ст. 65 СК України щодо порядку розпорядження майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, регулюють відносини, які стосуються розпорядження майном, що є у спільній сумісній власності подружжя, і не стосуються права одного із подружжя на отримання кредиту, оскільки кредитний договір є правочином щодо отримання у власність грошових коштів (п. 25 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 5 від 30 березня 2012 року «Про практику застосування судами законодавства при вирішенні спорів, що виникають із кредитних правовідносин»).

На нашу думку, в цій справі позивач зробив помилку в тому, що посилався саме на ст. 65 СК України для визнання кредитного договору недійсним, адже ця стаття стосується права розпорядження майном. А право розпорядження це загалом дії власника, спрямовані на передачу майна у власність іншій особі, а не на набуття права власності. Тому, тут логічно було б застосувати цю підставу для визнання недійсним не договору споживчого кредиту, а договору застави нерухомого майна (у випадку, якщо це майно було у спільній сумісній власності подружжя).

Одержано 25.04.2019

